Căsuța din inima codrilor

A fost odată ca niciodată, acum șaizeci de ani, o fetiță care trăia într-o căsuță cenușie de bușteni, în miezul Marilor Codri ai Wisconsinului.

De jur împrejurul casei se înălțau imenși arborii întunecoși ai Codrului, iar dincolo de ei erau alți copaci, străjuiți la rândul lor de alți și alți arbori. Să fi mers spre miazănoapte o zi, o săptămână, o lună, nu întâlneai nimic

altceva decât pădure. Nu tu case. Nu tu drumuri. Niciun om. Doar copaci și făpturile sălbăticiei care-și aveau culcușurile printre ei.

Trăiau lupi în Codrii cei Mari, trăiau și urși, și pisici sălbatice uriașe. Bizamul, nurca și vidra erau moștenii râurilor și ai luncilor. Dealurile erau împânzite cu vizuini de vulpe, iar căprioarele forfoteau pretutindeni.

La răsărit de micuța casă de buștenii, ca și la apus, erau doar întinderi acoperite cu arbori, întinderi în marginile cărora erau, risipite la mare depărtare una de alta, alte câteva căsuțe de buștenii.

Din câte putea fetița să vadă, exista o singură căsuță, cea în care locuia ea, împreună cu mama și tata, cu sora ei Mary și cu surioara cea mică, pe nume Carrie. O șină de tren trecea prin fața casei și se pierdea cu șerpuiri în pădure, unde trăiau vietățile sălbatice, dar fetița nu știa încotro mergea șina, nici ce s-ar fi putut afla la capătul ei.

Copila se numea Laura și-i spunea tatălui ei Tăicuța, iar mamei, Măicuța. Prin locurile

acelea, copiii de pe vremea aceea nu spuneau Mama și Tata, nici Mami și Tati, așa ca în zilele noastre.

Seara, când Laura, încă trează, stătea întinsă în patul glisant, pândea cu auzul, și la urechile ei ajungea numai sunetul copacilor care șopteau împreună. Uneori, departe în întuneric, urla un lup. Apoi se apropia și urla din nou.

Era un sunet de spaimă. Laura știa că lupii nu se dau în lături să mănânce fetițe mici. Ea însă era în siguranță între pereții zdraveni de buștean. Pușca tatălui ei atârna deasupra ușii, iar Jack cel de nădejde, buldogul lor vărgat, era de strajă înaintea ei. Tăicuța îi spunea:

— Dormi, Laura. Jack nu va lăsa niciun lup să intre în casă. Așa că Laura se cuibărea în așternuturile patului, aproape de Mary, și adormea.

Într-o seară, Tăicuța a luat-o din pat și a dus-o în brațe până la fereastră, ca să vadă lupii. Erau doi și ședeau în coadă în fața casei. Parcă erau niște câini zdrențăroși. Își ridicau

nasurile lungi către luna mare și strălucitoare și urlau.

Jack se preumbla în sus și-n jos pe dinaintea ușii, mârâind. Avea părul zburlit pe toată șira spinării și le arăta lupilor colții lui ascuțiți și fioroși. Ei urlau, dar nu puteau intra.

Casa își avea tihna ei. Sus era un pod mare, unde te jucai de mai mare dragul când stropii de ploaie băteau darabana pe acoperiș. Jos erau micul dormitor și salonul. Fereastra dormitorului se închidea cu obloane de lemn. Salonul avea două ferestre cu geamuri de sticlă și două uși, ușa din față și ușa din spate.

Casa era împrejmuită cu un gard de scândură rară, răsfrânt și încheiat, încât să nu lase urșii și căprioarele în curte.

În curtea din față erau doi stejari mari, minunați. În fiecare dimineață, de îndată ce se trezea, Laura alerga la fereastră să privească afară. Într-o dimineață, a văzut în fiecare stejar câte o căprioară atârnând pe câte o ramură.

Tăicuța împușcase căprioarele cu o zi înainte, le adusese acasă când ea dormea și le agățase de crengi, sus, ca să nu ajungă lupii la ele.

În ziua aceea, Tăicuța, Măicuța, Laura și Mary au mâncat la cină vânat proaspăt. Atât de bun era, că Laura ar fi vrut să mănânce pe loc toată carnea. Dar cea mai mare parte din carnea căprioarelor trebuia sărată și afumată și pusă la păstrare, ca să poată fi mâncată pe timp de iarnă.

Căci venea iarna. Zilele se tot scurtau, iar noaptea, frigul începea să ia cu asalt ferestrele. În curând avea să vină zăpada. Atunci casa de bușteni avea să fie îngropată în troiene, și lacul și râurile aveau să înghețe. În vremea cu mușcătură amară a gerurilor, nu era deloc sigur că Tăicuța ar fi putut vâna vreo pradă bună de mâncat.

Urșii se ascund în peșterile lor ca să doarmă buștean toată iarna. Veverițele dorm încovrigate prin copacii scorburoși, cu năsucurile înfofolite frumos în codițele pufoase. Căprioarele și iepurii sunt sfioși și iuți. Chiar dacă Tăicuța ar reuși să prindă o căprioară,

aceasta ar fi pirpirie și sărăcăcioasă, nu durdulie și grasă, cum sunt căprioarele toamna.

S-ar putea întâmpla ca Tăicuța să vâneze toată ziua de unul singur în gerul amar, în Codrul cel Mare înecat în zăpezi, și să se întoarcă acasă seara fără măcar ceva care să le țină de foame Măicuței, lui Mary și Laurei.

Așa că trebuie pusă deoparte cât de multă mâncare înainte să vină iarna.

Tăicuța jupuia cu grijă căprioara, iar pielea o săra și o întindea pe crăcană, ca s-o dubească și s-o facă pielicele moi mai târziu. Apoi tăia carnea în fâșii, punea sare pe ele și le așeza pe o planșetă.

Era în ogradă o bucată lungă dintr-un trunchi mare de copac scorburos. Tăicuța bătuse pe dinăuntru, la fiecare capăt, cuie câte putuse. Apoi a ridicat-o în picioare, i-a pus un mic acoperiș și a decupat o ușiță într-o parte, aproape de fund. A prins balamale de piele de bucățica decupată; apoi a potrivit-o la locul ei, și aceea era ușița, cu scoarța pe ea.

După ce carnea a stat la sare timp de mai

multe zile, Tăicuța a găurit fiecare bucată la un capăt și i-a pus sfoară. Laura îl privea în timpul ăsta, apoi l-a urmărit cum agăța carnea pe cuiele dinăuntrul afumătorii.

Vâra mâna prin ușiță și agăța carnea de cuie, cât de mult în sus putea. Apoi a pus scara pe trunchi și s-a suit la capătul de sus, a dat puțin acoperișul la o parte și a agățat carne și pe cuiele de acolo.

Apoi Tăicuța a pus acoperișul înapoi la locul lui, a coborât de pe scară și i-a spus Laurei:

— Fugi la șopronul de lemne și adu-mi niște surcele de-alea verzi de nuc – unele tăiate de curând, albe și curate.

Așa că Laura alergă la șopronul unde tăia Tăicuța lemnele și-și umplu șorțul cu surcele proaspete și înmiresmate.

Tăicuța a făcut numaidecât îndărătul ușiței bușteanului-afumătoare un foc din bucățele de scoarță de copac și mușchi uscat și a pus peste el, cu grijă, câteva surcele.

În loc să ardă repede, surcelele verzi au început să mocnească și au umplut trunchiul

gol pe dinăuntru cu un fum gros și înecăcios. Tăicuța a închis ușa și doar puțin fum ieșea acum prin crăpăturile bușteanului, și tot așa și pe la marginile acoperișului; altfel, mai tot era închis înăuntru cu carnea.

— Nimic mai bun ca fumul bun de nuc, a zis Tăicuța. Face o afumătură de vânat care ține pe orice vreme și oriunde ai păstra-o.

Apoi și-a luat pușca și, atârnându-și toporul pe umăr, s-a dus în secătură să mai taie niște copaci.

Laura și Măicuța au vegheat focul timp de mai multe zile. Când nu se mai vedea fum ieșind prin crăpăturile bușteanului, Laura mai aducea niște surcele de nuc și Măicuța le punea pe focul de sub carne. În toată vremea